בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 21-01-2212 נבון נ' למברסקי

לפני:	כבוד השופט רון גולדשטיין
התובעת:	ציפי נבון
	נ ג ד
הנתבע:	אביטל למברסקי
בשם התובעת:	עו"ד מיכאל דבורין
בשם הנתבע:	עו"ד יובל אדלר

פ ס ק - ד י ן

1. תביעה לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: **חוק איסור לשון הרע** או **החוק**), בסך 140,000 ש"ח.

רקע וטענות הצדדים

2. התובעת הועסקה בשירות המדינה בין השנים 1994 עד 2023, במרבית הזמן במשרד ראש הממשלה. בתקופה הרלוונטית לפרסום מושא התביעה (ספטמבר 2020), הועסקה התובעת במעון ראש הממשלה, ברחוב בלפור בירושלים (ראו עדות התובעת בישיבת ההוכחות, תמליל, עמ' 2, ש' 19-26 (להלן: **התמליל**); וכן, נספח 3 לתצהיר התובעת – מסמך מטעם אגף משאבי אנוש במשרד ראש הממשלה, שלפיו החל מיום 1.6.2020 הועסקה התובעת בתפקיד "**מנהל לשכה (מעון ראש הממשלה)**"). כתב התביעה דנא הוגש תחילה נגד שלושה נתבעים: "מאקו - קבוצת קשת" (כנתבעת 1; להלן: **מאקו**), מר אביטל למברסקי (כנתבע 2), ומר דן מרגלית (כנתבע 3), על רקע שלושה פרסומים נפרדים אשר עסקו, בין היתר, בתובעת. התביעה נגד מאקו הוגשה בעקבות כתבה עיתונאית על אודות התובעת וקשריה למשפחת ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו, שפורסמה באתר מאקו. התביעה נגד הנתבעים 2 ו-3 הוגשה בגין פרסומים של נתבעים אלה ברשתות חברתיות, אשר גם בהם נזכרה התובעת על רקע קשריה עם משפחת ראש הממשלה. לימים גובש בין התובעת למאקו הסכם פשרה ובהמשך גיבשו התובעת והנתבע 3 הסכם פשרה נוסף ונפרד. להסכמי פשרה אלה ניתן תוקף של פסק-דין (פסק-דין מיום 22.12.2021 בין התובעת למאקו; פסק-דין מיום 26.1.2023 בין התובעת לנתבע 3). התביעה המשיכה להתברר אפוא נגד הנתבע 2 בלבד (שיכונה מעתה **הנתבע**), והועמדה כאמור על סך 140,000 ש"ח.

3. הפרסום מושא ההליך הינו "פוסט" שפורסם על-ידי הנתבע בדף ה"פייסבוק" שלו, ביום 14.9.2020. יצוין, כי לנתבע אלפי עוקבים ברשת חברתית זו ועל-פי עדותו בפניי הינו גורם בולט בפעילות מחאה נגד ראש הממשלה. הרקע לפרסום מושא כתב התביעה, ועל כך אין מחלוקת, הינו יציאתה של משלחת ישראלית לארצות-הברית, בראשות ראש הממשלה, לצורך השתתפות בטקס חתימת "הסכמי אברהם". טקס זה התקיים ביום 15.9.2020 וביקורתו של הנתבע הייתה על כך שבמשלחת הישראלית לא נכללו שרי החוץ והביטחון דאז. את ביקורתו על כך השמיע הנתבע, תוך שהוא מציין כי התובעת היא זו שנבחרה להיכלל במשלחת, תחת שר הביטחון ושר החוץ, כאמור. מעדותו של הנתבע עולה (**תמליל**, עמ' 31, ש' 14), כי ה"טריגר" – כדבריו – לפרסום, הייתה כתבה שפורסמה באתר ynet על ידי העיתונאי מר איתמר אייכנר ביום 14.9.2020 שעה 06:00 שכותרתה - "נתניהו המריא לוושינגטון: יוצא למשימה היסטורית" (נספח 4 לתצהיר הנתבע; להלן: **הכתבה ב-ynet**). בכתבה זו צוין, בין היתר, כי "ראש הממשלה ורעייתו שרה נופפו לשלום לפני העלייה למטוס, אך לא דיברו עם העיתונאים. למרגלות המטוס הונפו דגלי ישראל, ארצות הברית, איחוד האמירויות ובחריין. יאיר נתניהו הגיע לטיסה כחלק משיירת ראש הממשלה, והוברח פנימה במהירות. **גם ציפי נבון, מזכירתה ואשת סודה של שרה נתניהו שמלווה את ילדי המשפחה, הצטרפה לטיסה**" [ההדגשה אינה במקור – ר' ג']. כאמור, לאחר פרסום ידיעה זו באתר ynet העלה הנתבע את הפרסום מושא התביעה (צורף בשחור לבן כנספח 5 לתצהיר התובעת, הפרסום הוגש בישיבת ההוכחות גם בגרסה צבעונית וסומן **ת/1**; להלן: **הפרסום**). וכך כתב הנתבע בפרסום:

> "כדי להבין כמה זה מטורף, כמה זה פשוט Fukcing מ-ט-ו-ר-ף !!! תתרכזו: זו היא ציפי נבון !! היא האופר ה nanny, המטפלת, הביבי סיטר של 'הקטנים' יאיר ואבנר מאז שהיו ילדים קטנים (היום בני 26 + 29) והמשרתת האישית של שרה ושלהם.. היא טסה במחלקת העסקים עם המשפחה המופרעת הזאת לטקס החתימה כאשר שר החוץ, שר הבטחון ואחרים - נשארו בבית...".

4. הנתבע לא הסתפק בפרסומו של מלל זה, וצירף אליו, כחלק בלתי נפרד מהפרסום, ארבע תמונות של התובעת (להלן: **התמונות**): בתמונה אחת נראה אתר הטאג' מהאל בהודו, עם שלושה אנשים יושבים על ספסל בחזית: ראש הממשלה ורעייתו ועמם התובעת; בתמונה נוספת נראית התובעת כשהיא יושבת לצד פסנתר, בתחפושת חושפנית; בתמונה אחרת נראית התובעת כשהיא יושבת ליד אותו פסנתר, בתחפושת נוספת, הפעם בשמלה שאינה חושפנית. יצוין, כי כל התמונות שצורפו לפרסום, הועלו על-ידי התובעת בשעתו, עוד קודם לפרסום, לחשבון הפרטי שלה ברשת החברתית "אינסטגרם". למעשה, כפי שהתברר, הנתבע נכנס מיוזמתו לדף ה"אינסטגרם" של התובעת, הוריד משם את התמונות וצירף אותן לפרסום. יוער, כי באותה תקופה, התובעת לא הגבילה את הגישה לדף ה"אינסטגרם" הפרטי שלה וכל גולש יכול היה להיכנס אליו ולצפות בתכניו. מכל מקום, כשהתבקשה התובעת בישיבת ההוכחות, לתאר את שתי התמונות שבהן היא נראית מחופשת כאמור – האחת בתחפושת חושפנית והשנייה בתחפושת שאינה חושפנית, ציינה: "צילמתי את זה בתקופה מאוד מסוימת, התמונה הזאת היא, בעיניי, אומנתית. **לקחתי ליידי מול יצאנית,** שתיהן ויקטוריאניות, חשבתי שזה מאוד מעניין, ושמתי את זה" (**תמליל**, עמ' 6, ש' 33-35 [ההדגשה הוספה – ר' ג']). הנה-כי-כן, התובעת תיארה בישיבת ההוכחות את שתי התמונות שצורפו לפרסום

כתמונה שלה מחופשת ל**יצאנית**, מצד אחד, ותמונה שלה מחופשת ל-"**ליידי**" מצד שני, כאשר סגנון שתי התחפושות הוא מהתקופה הויקטוריאנית. חשוב לציין, כי בעוד שהתובעת התייחסה כאמור לאחת התמונות ככזו שבה התחפשה ליצאנית, הרי שהנתבע סבר – כך לגרסתו – כי התובעת אינה נראית באותה תמונה כמחופשת ליצאנית כי אם לזמרת קברט (וכדבריו: "זה לא תמונה של יצאנית. זה תמונה של זמרת קברט. ואני בא מהתחום, אני מכיר. זה גברת קברט, ששרה בפסנתר ככה, הן מופיעות. ב'לידו', או במקומות כאלה בצרפת [...]" (**תמליל**, עמ' 33, ש' 36-38)).

5. פרסום זה שהעלה הנתבע לדף ה"פייסבוק" שלו, זכה לתהודה רבה והפך "ויראלי". הוא זכה ל-334 סימוני "לייק", ל-134 תגובות ול-1,100 שיתופים. חלק מהמגיבים לפרסום אף בחרו להתייחס לאמירת הנתבע כי התובעת הינה "האופר ה nanny, המטפלת, הביבי סיטר של 'הקטנים' יאיר ואבנר מאז שהיו ילדים קטנים" ולעובדה שאמירה זו הופיעה לצד תמונה של התובעת שבה היא מחופשת בלבוש חושפני. אותם מגיבים כתבו תגובות בעלות אופי מיני סקסיסטי בוטה כגון [טעויות ההגהה הן במקור – ר' ג']: "**עוזרת לשרע עם הכביסות. ואולי הקיסר ואשתו אוהבים בשלישיות**"; "**נראה לי שהיא מיניקה אותם. לא ניתן למנוע מהם לינוק. מה ששלהם שלהם**"; "**לפי התמונה אפשר להבין למה ילד ז' הולך לחשפניות**"; "**עם מטפלת כזאת (תמונת הפסנטר) מה הפלא שהוא הולך לפוסיקט?**"; ו- "**רפי רשף היה אומר על זה 'היא הנותנת'**".

6. לטענת התובעת, הפרסום הינו שקרי ופוגעני, שכן הוא הציג אותה באופן כוזב ומכפיש כמי ששימשה כמטפלת וכבייביסיטר של ילדי משפחת נתניהו, בעוד שבפועל שימשה בתפקידים מקצועיים בכירים במשרד ראש הממשלה. לטענת התובעת, הפן השקרי בפרסום מתבטא בכך שהנתבע הציג אותה כ"אופר-NANNY, המטפלת, הבייביסיטר של 'הקטנים' יאיר ואבנר מאז שהיו ילדים קטנים", כאשר בפועל מעולם לא שימשה כמטפלת ילדים, אלא החזיקה במשרות מקצועיות בכירות במשרד ראש הממשלה, לרבות תפקיד מנהלת לשכת רעיית ראש הממשלה. חומרת הפגיעה, כך נטען, הועצמה באופן משמעותי נוכח העובדה שהנתבע בחר לצרף לפרסום השקרי תמונות גרוטסקיות של התובעת, אותן נטל ללא רשות מחשבון ה"אינסטגרם" הפרטי שלה, תוך שהוא מוציא אותן מהקשרן המקורי במטרה מכוונת להגחיכה ולבזותה. התובעת מדגישה כי הנתבע בחר בכוונת מכוון דווקא בתמונות הללו כדי לחזק את הנרטיב השקרי שביקש ליצור, לפיו לא רק תפקידה כביכול כ"מטפלת" עומד לה לרועץ, אלא גם מראה החיצוני, באופן שהופך אותה ל"בדיחה מהלכת", כלשונה. הפרסום המשמיץ זכה לטענתה לתהודה משמעותית ברשתות החברתיות, וגרר תגובות שרבות מהן היו בעלות אופי משפיל ומבזה. התובעת מדגישה כי חומרת הפגיעה מתעצמת נוכח העובדה שהנתבע לא רק נמנע מלמחוק את התגובות הפוגעניות או לגעור במגיבים על לשון הביבים בה השתמשו, אלא אף המשיך לפרסם תכנים נוספים המשמיצים את התובעת, תוך שהוא שב ומדגיש את הכינוי "מטפלת" באופן מכוון ומזלזל. יתרה מכך, גם כאשר התובעת פנתה אל הנתבע (ב"מסנג'ר"), סמוך לאחר הפרסום, והבהירה כי מדובר במידע שקרי, סירב הנתבע להסיר את הפרסום או לתקנו, ואף המשיך להחזיק בעמדתו השקרית גם במסגרת הדיון בתובענה דנא, תוך שהוא מפזר רמזים קונספירטיביים ובלתי ראויים על אודות התובעת.

7. הנתבע, מצידו, סבור כי דין טענותיה של התובעת להידחות. ראשית, טוען הנתבע כי מדובר בתביעת השתקה מובהקת, שכן מטרתה העיקרית של התביעה אינה הגנה על שמה הטוב של

התובעת וקבלת פיצוי, אלא הרתעת הנתבע ונתבעים פוטנציאליים אחרים מלהמשיך בפרסום דברי ביקורת על התנהלות ראש הממשלה. טענה זו נתמכת בשורה של אינדיקציות, ובהן העובדה שהתובעת בחרה לתבוע דווקא אדם פרטי ולא את כלי התקשורת המרכזיים שפרסמו לאורך השנים פרסומים דומים על אודותיה, וכן העובדה שהתובעת הסתפקה בהסדר פשרה עם מאקו שלא כלל רכיב של פיצוי כספי. שנית, טוען הנתבע כי מדובר בתביעה בררנית, שכן התובעת נמנעה מלתבוע עיתונאים שכינו אותה "השפחה של שרה נתניהו שמנעילה נעליים על רגליה" (ציוץ שהוצג במשפט שנכתב על-ידי עיתונאי) - פרסום חמור לטענתו הרבה יותר משלו. בנוסף, התובעת נמנעה מלתבוע את המגיבים לפרסום, הגם שחלק מתגובותיהם היו חמורות יותר מהפרסום עצמו. שלישית, טוען הנתבע כי יש לראות בפרסום "מעשה של מה בכך" שאינו מצדיק הגשת תביעה. זאת נוכח העובדה שהתובעת עצמה הודתה כי אין פסול בכינוי "מטפלת" וכי זהו מקצוע מכובד, וכן משום שהתמונות שצורפו לפרסום פורסמו על-ידי התובעת בעצמה בדף ה"אינסטגרם" שלה. לגופו של עניין, טוען הנתבע כי הפרסום כלל אינו מהווה לשון הרע. לשיטתו, ייחוס עבודה כמטפלת אינו מהווה פגיעה בשם הטוב, והביטוי "מטפלת" נועד אך להבהיר את חוסר הרלוונטיות של צירופה של התובעת לנסיעה דיפלומטית. הנתבע מדגיש כי הביקורת בפרסום הופנתה כלפי התנהלות ראש הממשלה ולא כלפי התובעת, וכי בעיני חבריו ברשתות החברתיות, השייכים לצד השמאלי של המפה הפוליטית, עיסוק כמטפלת לילדים הינו רם ומכובד אף יותר מתפקיד מנהלת לשכה של רעיית ראש הממשלה. לחלופין, טוען הנתבע כי עומדות לו הגנות החוק, ובפרט הגנת תום הלב והגנת אמת בפרסום. לעניין הגנת תום הלב, מדגיש הנתבע כי פעל בתום לב כאשר הסתמך על פרסומים קודמים של גופי תקשורת מרכזיים, לרבות "גלובס", מאקו ו"הארץ", בהם הוצגה התובעת כמטפלת של ילדי ראש הממשלה. לעניין הגנת אמת בפרסום, טוען הנתבע כי גם אם ייקבע שהתובעת לא הייתה מטפלת, הרי שאין בכך כדי לגרוע מאמיתות הפרסום בכללותו, שכן תפקידה של התובעת היה שולי לפרסום. הנתבע מוסיף וטוען כי מטרת הפרסום הייתה להביע ביקורת ציבורית לגיטימית על החלטת ראש הממשלה לצרף לנסיעה דיפלומטית בעלי תפקידים שאינם רלוונטיים, בעוד ששרי החוץ והביטחון נותרו בישראל והודרו מהטקס. בהקשר זה מפנה הנתבע לפסיקה הקובעת כי יש להישמר מפני הגבלת חופש הביטוי כאשר מדובר בביקורת ציבורית על איש ציבור. לבסוף, לעניין הנזק, טוען הנתבע כי התובעת לא הוכיחה כל נזק, ולמעשה הסכימה כי הכינוי מטפלת הינו מכובד לכל הדעות. בנוסף, העובדה שהתובעת לא פעלה להסרת פרסומים קודמים דומים מלמדת כי לא נגרם לה כל נזק מהפרסום. על כן, גם אם יקבע כי הפרסום מהווה לשון הרע, יש לדחות את התביעה או למצער לפסוק פיצוי מינימלי בלבד.

8. בעלי הדין הגישו תצהירי עדות ראשית מטעמם. לא הוגש חומר ראייתי מעבר לכך ולא נשמעו עדים נוספים.

<u>דיון והכרעה</u>

9. כלל הוא, כי בחינתה של תביעה בלשון הרע צריכה להיעשות במספר שלבים: **<u>ראשית</u>**, יש לבחון האם הביטוי שבו מדובר עולה כדי "לשון הרע", בהתאם למבחנים הקבועים בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, והאם נעשה "פרסום" שלו כאמור בסעיף 2 לחוק. **<u>בשלב השני</u>**, ככל שנקבע שפורסם דבר לשון הרע, יש לבחון האם עומדת למפרסם אילו מן ההגנות הקבועות בחוק איסור

לשון הרע, בין אם הגנות מוחלטות בהתאם לסעיף 13 לחוק, ובין אם הגנות התלויות בתנאים ובאמות מידה שונים – הגנת אמת הפרסום מכוח סעיף 14 לחוק; או הגנת תום הלב, מכוח סעיף 15 לחוק. **בשלב הבא**, וככל שהמסקנה היא שפורסמה לשון הרע שאינה נהנית מהגנה, יש להידרש לשאלת הסעד (ל"תרשים הזרימה" בעוולת לשון הרע ראו למשל ע"א 751/10 **פלוני נ' דיין-אורבך**, פ"ד סה(3) 369, 504-505 (2012) (כב' השופט (כתוארו אז) **י' עמית**)).

10. הסוגיה הראשונה הינה אפוא האם יש בפרסום מושא התביעה משום לשון הרע. אני סבור כי לצורך בחינת שאלה זו לא ניתן להתעלם מכך, שהפרסום מושא התביעה כולל למעשה שלושה רכיבים הנבדלים זה מזה: **ראשית**, הרכיב בפרסום (להלן: **הרכיב הראשון**), המתמקד בהבעת ביקורת ציבורית על כך שהמשלחת הישראלית לטקס "הסכמי אברהם" כללה גורמים שונים ממשרד ראש הממשלה – וביתר פירוט התובעת – ולא את שר החוץ ושר הביטחון (וכלשון הפרסום: "היא [התובעת – ר' ג'] טסה במחלקת העסקים עם המשפחה המופרעת הזאת לטקס החתימה כאשר שר החוץ, שר הבטחון ואחרים - נשארו בבית..."). **שנית**, הרכיב בפרסום המתמקד באופן פרסונלי בתובעת ובאופי העסקתה (להלן: **הרכיב השני**), ובפרט טענת הנתבע כי התובעת הינה "האופר ה nanny, המטפלת, הביבי סיטר של 'הקטנים' יאיר ואבנר מאז שהיו ילדים קטנים (היום בני 26 + 29) והמשרתת האישית של שרה ושלהם"; **שלישית**, הרכיב בפרסום שהינן התמונות שצירף הנתבע מדף ה"אינסטגרם" הפרטי של התובעת, שבהן היא מחופשת ליצאנית (או זמרת קברט כפי סברת הנתבע), בתמונה אחת, וכשהיא מחופשת ל"ליידי" בתמונה שנייה, כאשר שתי התלבושות הן בעלות עיצוב מהתקופה הויקטוריאנית.

הרכיב הראשון שבפרסום – הוא כשלעצמו – בהחלט אינו מהווה משום לשון הרע. מדובר בהבעת עמדה מובהקת של הנתבע שהוא זכאי להשמיע, כמו כל אזרח, כדברי ביקורת על הממשלה והעומד בראשה. עצם השמעת ביקורת על כך שגורמים שונים ממשרד ראש הממשלה הוזמנו לטקס חתימת הסכמי אברהם, בעוד ששרים רמי-דרג ובכירים ביותר בממשלה "הודרו" ממנו – היא ביקורת לגיטימית שאין מקום להגבילה בחברה דמוקרטית (על המטרה שעמדה בבסיס הבעת הביקורת הציבורית הזו עמד הנתבע בהרחבה בעדותו; ראו **תמליל**, עמ' 22, ש' 30-39 וכן בעמ' 34-33 ל**תמליל**). אכן, כפי שצוין ברע"א 817/23 **עמותת חוזה חדש נ' זוהר**, פיסקה 18 (20.5.2023), מפי כב' השופט **נ' סולברג**, "הן הבעת עמדה, הן קביעת עובדה, עשויות לבוא בקהל הביטויים העולים כדי 'לשון הרע', כהגדרתו בסעיף 1 לחוק [...] ואולם, על הספקטרום שבין הביטויים המהווים לשון הרע, לבין אלו שאינם כאלה, ברי כי פרסומים שיאופיינו כהבעת עמדה, ככלל, יהיו קרובים יותר לקוטב השני מאשר לזה הראשון". בהקשר זה, כפי שנפסק **שם** (פיסקה 21), "על מנת להבחין בין עובדה לדעה, יש להרכיב את משקפיו של 'האדם הרגיל'". דומה, אפוא, כי במשקפיו של "האדם הרגיל" – אם היה התובע מסתפק בפרסום הרכיב הראשון לא היה בכך משום לשון הרע.

זאת ועוד, גם השימוש בדיבור "מטפלת" על הטיותיו השונות (**כאמור ברכיב השני של הפרסום**), אינו מהווה משום לשון הרע. אכן, עצם הקביעה העובדתית כי תחום עיסוקו של אדם מסוים הינו בטיפול בילדים אינו מהווה כשלעצמו משום לשון הרע (וגם התובעת בעצמה הסכימה בעדותה כי במישור העקרוני, עצם השימוש בדיבור מטפלת אינו מהווה משום לשון הרע; **תמליל**, עמ' 4, ש' 23, 27). היפוכו של דבר: ייחוס עיסוק כמטפלת משקף למעשה משמעות חיובית מובהקת.

דומה, כי בעיני "האדם הרגיל", מי שתחום עיסוקו הינו בטיפול בילדים נתפס כאדם מסור, אחראי, אמין ובעל תכונות חיוביות נוספות ההופכות אותו למי שראוי להיות מופקד על התפקיד הרגיש והחשוב של טיפול, גידול, חינוך ודאגה לרווחתם של פעוטות וילדים רכים בשנים. מכאן נובע כי לא זו בלבד שאין בכינוי זה משום פגיעה או השפלה, אלא שיש בו משום הבעת אמון והערכה.

11. יחד עם זאת, אף שאין ברכיב הראשון כשלעצמו משום לשון הרע, ואף שגם אין בשימוש בביטוי "מטפלת" על הטיותיו משום לשון הרע, הרי שאין זה נכון לפרק את הפרסום לרכיבים בודדים שונים ולבחון כל אחד מהם בנפרד. זאת, משום שלצורך השאלה אם יש בפרסום משום לשון הרע יש לבחון את כל רכיביו גם יחד, כמכלול, ואת הקשרו הכולל (ראו, ע"א 1726/21 **בכרי נ' מגנאג'י**, פיסקה 27 (23.11.2022) (להלן: **עניין בכרי**)). במקרה דנא, בחינת הפרסום על רקע הקשרו הכולל מובילה אל המסקנה כי לפנינו פרסום אשר עולה כדי לשון הרע כלפי התובעת. ראשית, משום שהנתבע לא התייחס בפרסום אל התובעת כאל מי שעסקה **בעבר** בטיפול בילדי ראש הממשלה, אלא כמי שעוסקת בכך **גם היום**. כך נלמד מלשון הפרסום המנוסח באופן **עכשווי** ומתייחס לתובעת כאל מי שמשמשת **בהווה** כמטפלת (ולא בכדי בחר הנתבע, בהקשר זה, לציין בפרסום את גיל ילדיו של ראש הממשלה). כאשר מטיחים במי שמועסק כעובד ציבור במשרד ראש הממשלה מזה עשרות שנים, כי הלה אינו עוסק למעשה בעבודה מקצועית במשרד הממשלתי אלא בתפקיד של "מטפלת, "אופר", nanny ובייביסיטר" באנשים בגירים, בני 26 ו-29, "מאז" שהיו ילדים קטנים (כפי המתואר בפרסום), כי אז מדובר בפרסום דבר שעלול להשפיל את אותו אדם בעיני הבריות ולעשותו מטרה לבוז ולעג (כאמור בסעיף 1(1) לחוק איסור לשון הרע). ודוקו: אפשר שאם הייתה מיוחסת לתובעת אך ורק העובדה כי הינה מטפלת בילדים **קטינים**, לצד העסקתה כעובדת מדינה, כי אז המסקנה הייתה שונה. ברם, למעשה בענייננו הנתבע ייחס לתובעת שהינה מטפלת גם היום בשני אנשים **בגירים** ולצד זאת השמיט למעשה הנתבע מהפרסום את דבר היותה של התובעת מועסקת בשירות המדינה. כל זאת, בתקופה בה הייתה התובעת עובדת מדינה אשר מועסקת במשרד ראש הממשלה בתפקידים שונים.

12. לכך יש להוסיף גם – **ואולי בעיקר** – את התמונות שצירף הנתבע לפרסום שנלקחו על-ידו מדף ה"אינסטגרם" של התובעת. אציין, כי איני נדרש לשאלה האם בעצם השימוש שעשה הנתבע בתמונות הפר הוא עוולות אזרחיות חיצוניות לחוק איסור לשון הרע (כגון עוולות מכוח חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, וחוק זכות יוצרים, התשס"ח-2007). זאת, ולו בשל כך שהתביעה דנא הוגשה מכוח חוק איסור לשון הרע **בלבד**. יחד עם זאת, בבחינת הפרסום במשקפיו של סעיף 1 לחוק, המגדיר לשון הרע מהי (וכידוע, אמת המידה המשמשת לצורך קביעה אם פרסום מהווה "לשון הרע" היא אמת-מידה אובייקטיבית של הקורא, השומע או הצופה הסביר; ראו, למשל, דברי השופט (כתוארו אז) **שמגר** בע"א 723/74 **הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ**, פ"ד לא(2) 287, 300 (1977)), ניתן לומר כי צירוף תמונתה של התובעת, כשהיא מחופשת למעשה בלבוש חושפני ביותר, כיצאנית (או כ"רקדנית קברט"), לצד ההתייחסות אלה כאל "מטפלת" באנשים בגירים (שאותם כינה הנתבע בפרסום "הקטנים"), מהווה פרסום אשר עלול היה להשפיל אותה בעיני הבריות, שכן יש בפרסום מסוג הזה משום רמיזה ישירה ועבה כי אין מדובר בשירותי "מטפלת" כפי משמעותו הרגילה של מינוח זה, אלא בשירותי "טיפול" מסוג אחר. לא בכדי גולשים

רבים הגיבו לפרסום בהשתלחויות מיניות בוטות שאין צורך לחזור עליהן פעם נוספת (ראו פיסקה 5 לעיל).

13. הנתבע טען, כי משהתובעת-עצמה בחרה לפרסם בדף ה"אינסטגרם" שלה תמונות מסוג זה, הרי שאין לה להלין אלא על עצמה. טענה זו דינה להידחות ואין בה כדי להשליך על אופן בחינת הפרסום שפרסם הנתבע. ראשית, משום שהתובעת, כמו כל אדם, רשאית לנהל חיים פרטיים ולשתף תמונות אישיות שלה ברשתות החברתיות, ועצם העובדה שהתובעת לא הגבילה את הגישה לעמוד ה"אינסטגרם" שלה עדיין אין בה כדי ליתן לכל אדם, לרבות לנתבע, הכשר לעשות כל-שימוש העולה ברוחו בתמונות האישיות ששיתפה לחבריה ולבני משפחתה הקרובים, לצורך ביזויה במרחב הציבורי להבדיל מהמרחב הפרטי (ולעניין זה אני דוחה את טענות הנתבע כי "מרגע שאדם [...] מעלה לרשות הרבים תמונה [...] אני יכול לעשות איתה מה שאני רוצה" (**תמליל**, עמ' 35, ש' 34-31). שנית, וכאן עיקר, משום שהנתבע נטל את התמונות מחשבון ה"אינסטגרם" הפרטי של התובעת, ללא רשותה (וכזכור באחת מהן מחופשת התובעת ליצאנית), הוציא אותן מהקשרן ונתן להן הקשר חדש, בעצם צירופן לפרסום שבו נרמז שהתובעת "מטפלת" בשני בגירים. בעניין זה מצאתי לאמץ את הסבריה של התובעת כדלקמן, במהלך עדותה, המדברים בעד עצמם:

> "ש. האם להם, בפני החברים שלך, הקרובים שלך, מכרים שלך, את יכולה להעלות תמונות שהן לא ראויות בעיניך? לא אני אומר שהן לא ראויות, את אומרת שהן לא ראויות. אני אומר שהן ראויות מאוד.
>
> ת. יש לא ראויות, ויש לקחת, התמונות כשלעצמן לא מאוד לא ראויות, אבל אם אתה לוקח אותן ושם אותן בקונטקסט מסוים, אז הן מאוד לא ראויות. כמו למשל להוציא תמונה אחת, שאני לבושה כיצאנית ויקטוריאנית, לשים אותה, לכתוב 'המטפלת', באותה מידה יכולת לכתוב 'זונה' כן? ולתת לכל החברים שלך לזרוק עליי רפש.
>
> ש. כן. הבנתי. זאת אומרת שרק בגלל שכתוב 'מטפלת' הן לא ראויות, אבל אם היה כתוב 'מנהלת לשכת ראש הממשלה' ומעלים תמונות שלך בבגד ים, זה היה בסדר?
>
> ת. זה יחד. זה הולך יחד, יקירי" (**תמליל**, עמ' 7, ש' 34-23).

14. ודוקו: המסקנה כי מדובר בתמונות שעשויות להתפרש, מחוץ להקשרן, כבעלות אופי מיני, הייתה למעשה סברתו של הנתבע **עצמו**. כך עולה בבירור מדברים שכתב הנתבע לתובעת בזמן אמת, בהתכתבות בין השניים ב"מסנג'ר", סמוך לאחר הפרסום, עת פנתה התובעת לנתבע והודיעה לו כי היא עומדת לתבוע אותו "בענק". לאחר דין ודברים בין השניים בקשר עם הפרסום הוסיף הנתבע וכתב לתובעת: "**אגב, מה אלו התמונות החושפניות והמיניות שאת משתפת?? לא נראה לך שהן לא ראויות למי שטוענת שהיא 'מנהלת לשכה'? ועוד טוענת שהייתה של רבין?**" (ראו ההודעה שצורפה כנספח 8, עמ' 51 לתצהיר הנתבע); ובהמשך כתב הנתבע לתובעת: "**ובנימה אישית – תורידי את התמונות המביכות מהדף שלך. זה באמת לא במקום**" (נספח 8, עמ' 53 לתצהיר הנתבע).

הנה-כי-כן, הנתבע ידע היטב, גם מבחינה סובייקטיבית, כי מדובר בתמונות שעשויות בהקשר מסוים לקבל משמעות מינית. התובע ניסה אומנם להסביר בעדותו, כי כאשר כתב לנתבעת כי מדובר בתמונות "מביכות", "חושפניות" ו-"מיניות", התכוון לתמונות אחרות בדף ה"אינסטגרם" שלה (ראו עדותו ב**תמליל**, עמ' 39, ש' 1-15). בטיעוניו הפנה בהקשר זה הנתבע לצילום מסך של דף ה"אינסטגרם" של התובעת, ששמר בטלפון הנייד שלו בעת שפרסם את הפרסום או בסמוך לכך (ראו נספח 5 לתצהיר הנתבע) וטען כי התמונות ה"מיניות" שאליהן התכוון, הינן תמונות אחרות של התובעת בבגד ים-ביקיני ובמחשוף (ראו גם תשובותיו בחקירה חוזרת, **תמליל**, עמ' 53, ש' 19-39). את הסבריו אלה של הנתבע מצאתי מאולצים למדי ואין לקבלם. חומר הראיות והתרשמותי מעדות הנתבע מלמדים כי בזמן אמת התכוון הנתבע גם התכוון (עת התייחס לתמונות "מיניות", "מביכות" ו-"חושפניות) – **<u>גם</u>** לתמונה שבה מחופשת התובעת כיצאנית.

15. בשל מכלול הטעמים האמורים אני סבור כי יש בפרסום מושא התביעה משום לשון הרע כלפי התובעת, כפי ההגדרה של דיבור זה בסעיף 1(1) לחוק איסור לשון הרע. עסקינן בפרסום אשר בחינת כל מרכיביו **כמכלול** מלמדת כי מנקודת מבט אובייקטיבית הוא עלול היה להשפיל את התובעת בעיני הבריות ולעשותה מטרה לבוז ולעג. ואבהיר: ישנם רכיבים בפרסום שהינם לגיטימיים ובגדר הבעת דעה מובהקת ומהימנה עלי לחלוטין, בסוגיה זו, גרסתו של הנתבע כי לא ניסה לפגוע בתובעת וכי כל מטרתו הייתה להביע ביקורת, בשיח הציבורי, בדבר הרכב המשלחת הישראלית לטקס הסכמי אברהם. עם זאת, לצורך העצמת המסר שביקש הנתבע להעביר, עשה הנתבע שימוש בדמותה של התובעת. שימוש זה, כשלעצמו, אף הוא אינו פסול ואינו עולה כדי לשון הרע. התובעת הועסקה במשרד ראש הממשלה בתפקידים כאלה ואחרים והנתבע היה רשאי להביע עמדתו האישית כי אין זה ראוי שעובדת במשרד ראש הממשלה נמנית עם המשלחת הישראלית בעוד ששרים בכירים ורמי דרג "הודרו ממנה". הקושי בפרסום של הנתבע עניינו ב<u>אופן</u> בו עשה הנתבע שימוש בדמותה של התובעת כדי להעביר את המסר. זאת, בדרך של רמיזה עבה כי התובעת "מטפלת" בבגירים (להבדיל מהיותה מטפלת בהם בעבר עת היו קטינים); בדרך של השמטת העובדה כי התובעת מועסקת במשרד ראש הממשלה; ובדרך של צירוף תמונות אישיות של התובעת מדף ה"אינסטגרם" שלה כשהיא לבושה בתחפושת חושפנית, כיצאנית, תוך הוצאתן מהקשרן המקורי. אלמנטים נוספים אלה הם שמהווים את ה"דבר מה נוסף" אשר הופך את הפרסום לדיבתי.

16. בהקשר זה חשוב להדגיש כי אין ממש בטענות הנתבע, כאמור בסיכומיו, כי טענותיה של התובעת בדבר המשמעות שיש להוספת התמונות לפרסום, הן בגדר הרחבת חזית. זאת, משום שהתובעת התייחסה לרכיב התמונות שבפרסום, כבר בכתב התביעה, ולטעמי די בכך (ראו סעיף 35 לכתב התביעה).

הנה-כי-כן יש לקבל את טענת התובעת כי הפרסום מושא התביעה עולה כדי לשון הרע.

17. נוכח האמור ומשאין ספק כי התקיים בענייננו יסוד ה"פרסום", יש לבחון אם הנתבע נהנה, ביחס לפרסום מושא התביעה, מן ההגנות הקבועות בחוק, אשר הנטל להוכיחן מוטל על כתפיו. טענתו הראשונה של הנתבע, בהקשר זה, הינה כי הפרסום חוסה תחת ההגנה שבסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, הקובע כי "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זו הגנה טובה שהדבר

שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי [...]". הגנה זו, כפי שמורה סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, כוללת למעשה שני מרכיבים: כי הפרסום הוא אמת; וכי יהיה אינטרס ציבורי בפרסום. היסוד הראשון הוא עובדתי בעיקרו, והוא נוגע להשוואה בין הפרסום לבין המציאות העובדתית. היסוד השני עוסק בשאלה האם קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו, למרות לשון הרע שבו. שאלה זו היא ערכית בעיקרה (אורי שנהר **דיני לשון הרע** 215 (1997) (להלן: **שנהר**)). מוכן אני להניח כי היה אינטרס ציבורי בפרסום לנוכח הביקורת שביקש הנתבע להשמיע על אודות הרכב המשלחת הישראלית לטקס חתימת "הסכמי אברהם". ברם אינני סבור כי ניתן לומר כי הפרסום בכללותו הוא אמת. ראשית, בכל הנוגע לרמיזה העבה שבפרסום, בעיניו של האדם הרגיל, קרי הקורא האובייקטיבי, כי התובעת מעניקה למעשה שירותים של "מטפלת" הנבדלים משירותי טיפול בילדים – לא הובא בדל של ראיה התומך ברמיזה זו וברור כי אין לכך כל יסוד. אומר גם, כי אף בהתעלם מהתמונה שצירף הנתבע לפרסום (שבה נראית התובעת כשהיא מחופשת בלבוש חושפני), אין לומר כי הוכח כי התובעת "היא האופר ה nanny, המטפלת, הביבי סיטר של 'הקטנים' יאיר ואבנר מאז שהיו ילדים קטנים (היום בני 26 + 29)", כפי האמור בפרסום.

18. התובע ביקש להסתמך בהקשר זה על שורה של כתבות עיתונאיות שלפיהם, לטענתו, התובעת "אכן פועלת כמטפלת של ילדי ראש הממשלה" (סעיף 39 לתצהיר הנתבע). בהקשר זה הסתמך הנתבע על הכתבות הבאות [כל ההדגשות אינן במקור – ר' ג']:

(א) <u>ידיעה מיום 29.1.2015 בעיתון "גלובס", מאת לילך ויסמן</u> שבה צוין כי התובעת "**גידלה את יאיר ואבנר מאז 1996.** יותר מעשור לאחר מכן, הועלו נגדה טענות על הדלפה, אך במקום להיות מפוטרת היא עברה לשמש עוזרת לשר דאז רפי איתן" (נספח 1 לתצהיר הנתבע וכן נספח 9 לתצהיר הנתבע – כתבה מהאתר "חדרי חרדים", החוזרת מילה במילה על הפרסום מ"גלובס");

(ב) <u>ידיעה מאתר "מאקו" מיום 28.3.2019 מאת טל גלעדי</u> (היא הכתבה מושא התביעה נגד מאקו שהסתיימה כזכור בפשרה), שם צוין כי בשנים שבהן הפכה גב' שרה נתניהו, בגיל 38, לאשת ראש הממשלה, הייתה התובעת "**המטפלת של יאיר ושל אבנר ושמרה עליהם בדירתה בירושלים בזמן שההורים טסו לחו"ל**. היכרותה עם המשפחה מתחילה עוד קודם, כשהייתה מגיעה לביתו של בנציון נתניהו (אביו המנוח של בנימין נתניהו) והדפיסה עבורו עבודות ומכתבים. **עם הזמן ההיכרות עברה מעבודה עם הסב לטיפול בנכדיו**" (נספח 2 לתצהיר הנתבע);

(ג) <u>ציוץ של גיא לרר מיום 3.10.2019 ברשת החברתית "X" (לשעבר טוויטר)</u> – לפיו "וזה מה שהיה לציפי נבון, מנהלת לשכתה של שרה נתניהו, אחת המקורבות ביותר למשפחה **ומטפלת הילדים משך שנים**, לומר על המחאה: 'שילכו האתיופים לעזאזל!! ברברים טפשים שנפלו בפח ההסתה של השמאל!! מי שפוגע בנו אין לו חלק עמנו!! אין לי ספק, שהשוטר שירה היה בסכנה והירי היה מוצדק!!'" (נספח 3 לתצהיר הנתבע);

(ד) <u>כתבתו של איתמר אייכנר באתר ynet מיום 14.9.2020</u> (בטרם יציאת המשלחת הישראלית לטקס הסכמי אברהם) – "גם ציפי נבון, מזכירתה ואשת סוגה של שרה נתניהו **שמלווה את ילדי המשפחה**, הצטרפה לטיסה" (נספח 4 לתצהיר הנתבע).

(ה) כתבתו של אורי משגב בעיתון "הארץ" מיום 12.10.2020 שבה הוטחה ביקורת קשה בעובדה שהתובעת נכללה במשלחת וטסה במחלקת "ביזנס", צוין בין היתר, כי "ציפי נבון צמודה למשפחת נתניהו, בהפסקות קצרות, מאז 1993. היא שימשה כמטפלת של יאיר ואבנר ובשלב מסוים מונתה למזכירתה האישית של שרה. היא מעורבת מאוד בכל פעולה הקשורה לרעיית ראש הממשלה, מראיינת עובדות ועובדים שאמורים לבוא עמה במגע, ומצטרפת לנסיעות בני הזוג לחו"ל" (מוצג נ/4).

עיינתי בפרסומים אלה ואף אם ניתן ללמוד מהם, לכאורה, כי במועד הפרסום הייתה התובעת מקורבת מאוד למשפחת נתניהו, אין בהם כדי ללמד כי היא מעניקה שירותי "מטפלת" או "שמרטפות" **במועד הפרסום** לילדי ראש הממשלה. הכתבה ב"גלובס" וב"מאקו" ובמידה מסוימת גם הציוץ של גיא לרר – מתייחסים לעבודתה של התובעת, הנטענת, **בעבר**, כמטפלת, בעת שילדי המשפחה היו קטנים. אשר לכתבה של אורי משגב באתר "הארץ" – מדובר בכתבה שפורסמה לאחר הפרסום מושא התביעה ולכן אין מקום ליתן לה משקל, ומכל מקום הפן שהודגש בכתבה זו הוא תפקידה של התובעת במעון ראש הממשלה, תוך שהובהר כי היא שימשה מטפלת של בני משפחת נתניהו **בעבר** (כשהיו קטנים).

אומנם, בידיעה של הכתב מר איתמר אייכנר (נספח 4 לתצהיר הנתבע), נכתב כי התובעת "מלווה" גם בהווה את ילדי המשפחה. לכאורה ניתן ללמוד מאמירה זו כי גם בהווה מעניקה הנתבעת שירותי "שמרטפות" לילדי המשפחה (אלא שיש ליתן את הדעת לעובדה שבכתבה לא צוין מהו אופן ה"ליווי" והאם אין מדובר למעשה במשימות שהן בגדר תפקידה הפורמלי במשרד ראש הממשלה, כגון ליווי רעיית ראש הממשלה לנסיעות לחו"ל). מכל מקום, העובדה שהטענות נכללו במסגרת כתבה עיתונאית לא די בה בכדי להחיל על הדברים את הגנת אמת דיברתי. אכן, מפרסם החוזר על דברי זולתו לא יוכל ליהנות בדרך כלל מהגנת "אמת דיברתי" באמצעות הטענה שהאדם שאותו ציטט אכן אמר את הדברים (**שנהר**, עמ' 218-219) – גם אם הדברים עשויים להישקל במסגרת גובה הפיצויים (סעיף 19(1) לחוק איסור לשון הרע; ראו והשוו, ת"א (שלום חיפה) 27325-11-18 **צורי נ' רוסמן**, פיסקה 45 (31.1.2022)). אוסיף, כי גם אם היה מוכח כי התובעת משמשת מעין "אופר, nanny, מטפלת, ובייביסיטר" של ילדי ראש הממשלה (ואציין כי התובעת מצידה הכחישה בתוקף כי שימשה **אי-פעם** כמטפלת בבית משפחת נתניהו; **תמליל**, עמ' 3, ש' 13-25; עמ' 14, ש' 1-6; ואף ציינה שמות של מטפלות אחרות – אופירה ותרזה; **שם**, עמ' 3, ש' 33), מדובר בהצגה חלקית ביותר של התובעת, שכן זו עבדה בעת הפרסום במשרד ראש הממשלה כעובדת מדינה, ועובדה זו הושמטה מהידיעה. בנסיבות אלה, בוודאי שניתן לקבוע כי האמת שהוצגה הייתה חלקית. ודוקו: על-מנת ליהנות מתחולת ההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, יש להראות כי הפרסום משקף אמת "**שלמה**", היינו כי לא נעדרו ממנו פרטים המשנים את הרושם הכללי המתקבל מהפרסום, וכן שלא נכללו בו פרטים משמעותיים שאינם נכונים (להבדיל מ"פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש"; ראו, דנ"א 2121/12 **פלוני נ' דיין-אורבך**, פ"ד סז(1) 667, 710 (2014) (כב' הנשיא **א' גרוניס**)).

19. הנתבע הסתמך גם על הגנת תום הלב. הגנה זו מעוגנת בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע. בסעיף זה מוגדרים מצבים השוללים את האחריות המשפטית לפרסום לשון הרע, "כאשר ישנם אינטרסים חברתיים המצדיקים אי-הטלת אחריות משפטית ללשון הרע אם הפרסום נעשה בתום לב" (ראו, חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר ובועז שנור **דיני לשון הרע - הדין המצוי והדין הרצוי** 382 (מהדורה שנייה מורחבת, 2019)). הנתבע טען לחלופות הקבועות בסעיפים 15(1), (2), (3), ו-(4) לחוק. טענה זו הועלתה על-ידי הנתבע באופן לקוני (ראו, סעיף 34 לסיכומי הנתבע). אולם, גם אם אניח כי הנסיבות המפורטות בחלופות אלה מתקיימות במקרה שלפנינו, אני סבור כי הפרסום חורג במקרה דנא מהתחום הסביר, כאמור בסעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע. בהקשר זה יוזכר, כי חזקת תום הלב בהיבטה החיובי מחייבת הוכחה כי "הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות" (סעיף 16(א) לחוק). ודוקו: בענייננו, הנתבע בהחלט רשאי היה להעביר ביקורת (ואף נוקבת ובוטה) על מה שנתפס בעיניו "כדבר מושחת ובלתי ניתן להבנה", כדבריו (**תמליל**, עמ' 33, ש' 25). הנתבע הסביר בהקשר זה כי ביקש להעביר ביקורת "איך ראש ממשלה נוסע לטקס כל כך חשוב, של הסכם שלום עם מדינות ערב, ארבע מהן, ללא שר החוץ, ללא שר הביטחון, עם רעייתו, ילדיו וגם, בוא נגיד, שהיא [הכוונה לתובעת – ר' ג'] הייתה עוזרת, או וואטאבר ההגדרה שלה הייתה בחוק, כולם במחלקת העסקים, לטקס רשמי של מדינת ישראל. אם עד היום, עוד צריך להסביר את זה, זה רק מראה לאיזה מקום התדרדרנו" (**שם**, עמ' 33, ש' 25-30). אולם, כאמור, הביקורת אינה יכולה לחרוג את התחום הסביר בנסיבות העניין; די בכך אם אחזור ואציין כי הנתבע בחר לצרף לפרסום תמונות אישיות של התובעת מדף ה"אינסטגרם" אשר פרסומן לצד הצגת התובעת כמטפלת בהווה הוסיף לפרסום גם מימד אישי פוגעני יתר על המידה בתובעת, אשר לא היה נחוץ והכרחי לצורך הצגת הביקורת שביקש התובע להשמיע. ניתן להניח, כי התובע בחר לשלב את תמונותיה של התובעת בפרסום מתוך מטרה להגביר את תפוצת הפרסום ולהעניק לו אופי ויראלי ופרובוקטיבי. התנהלות זו מהווה שיקול משמעותי בקביעה, כי בענייננו הפרסום – אשר מטרתו הייתה להעביר ביקורת על הרכב המשלחת הישראלית לטקס הסכמי אברהם – חרג מתחום הסביר ככל שעסקינן בלשון הרע שהופנתה כלפי התובעת עצמה.

20. הנתבע הוסיף וטען כי עסקינן ב"תביעת השתקה" ועל כן יש לדחות את התביעה מטעם זה בלבד. דין הטענה להידחות. בפסק-דין שניתן לאחרונה דן בית המשפט העליון בשורה ארוכה של סוגיות הנוגעת לתופעה המכונה "תביעות השתקה" לפי חוק איסור לשון הרע (רע"א 1954/24 **וקנין נ' קיבוץ ניר דוד – אגודה שיתופית** (7.1.2025) (להלן: **עניין וקנין**)). בפסק-הדין יוחד הסבר מפורט בנוגע לתבחינים השונים שעל-פיהם ניתן לזהות תביעת השתקה, לרבות קיומם של פערי כוחות בין בעלי הדין, המתקיימים משום שהתובע ("לא אחת תאגיד", אך לא בהכרח) – "נהנה ממשאבים כספיים ומנגישות נוחה לשירותים משפטיים", בעוד שהנתבע הוא "אדם פרטי, או תאגיד קטן שאינו פועל למטרות רווח, אשר אין בידיו משאבים כלכליים יוצאי דופן". תבחינים נוספים שנמנו בפסק-הדין הינם עילת תביעה שאינה "מוצקה ואיתנה"; תביעה לפיצוי מופרז ונטול בסיס המיועד להליך אימים על הנתבע הקונקרטי; ברירת נתבעים בעייתית ונטולת הצדקה, כאשר ניצבים לפני התובע כמה וכמה נתבעים פוטנציאליים; תביעה המוגשת בגין אמירות שהושמעו במסגרת ויכוח ושיח בנושא אשר עשוי לעורר עניין ציבורי; ובחינת מכלול התנהלות התובע (עניין **וקנין**, פיסקה 21 לפסק-דינו של כב' השופט **נ' סולברג**; לסקירה מקיפה של פסק-הדין ראו גם אלעד פלד "תביעות השתקה או השתקת תביעות? בעקבות רע"א 1954/24 וקנין נ' קיבוץ ניר דוד" **פורום עיוני משפט** (תְּגוּבִיּוֹת

מִשְׁפָּט) מט (2025)). בהתאם לתבחינים אלה איני סבור כי מדובר בתביעת השתקה. ראשית, אין בין הצדדים שבפניי פערי כוחות המצדיקים סיווגה של התביעה כתביעת השתקה. שנית, איני סבור כי מדובר בדרישה לפיצוי מופרז ונטול בסיס (אף לאור מסקנתי שתובא להלן כי אין מקום לפסוק לטובת התובעת פיצוי בסכום שהינו קרוב לסכום שנתבע). אף אינני סבור כי התובעת נקטה ב"ברירת נתבעים בעייתית ונטולת הצדקה". לצד הכתבה ב"מאקו", שאף היא כללה תמונות שנלקחו מדף ה"אינסטגרם" הפרטי של התובעת, רק הנתבע פעל באותה דרך ואף צירף לפרסום מטעמו תמונה חושפנית של התובעת שלא צורפה לפרסום ב"מאקו". מכל מקום, התובעת לא תבעה רק את הנתבע אלא גם את "מאקו". העובדה שעלה בידי התובעת לגבש הסכם פשרה עם "מאקו", יהא תוכנו של הסכם זה אשר יהא, אינה מעלה או מורידה לעניין אופן בחינת התביעה כתביעת השתקה אם לאו. אני סבור אפוא על רקע התבחינים שנקבעו בהלכה הפסוקה, כי אין מקום לקבל את טענת הנתבע, כי לפנינו תביעת השתקה.

21. נוכח המסקנה כי הנתבע פרסם לשון הרע וכי לא עומדת לו הגנה מכוח החוק, יש להידרש לגובה הפיצוי שיש לפסוק לחובת הנתבע (ואבהיר כי בשים לב לאופי הפגיעה כמפורט לעיל בהרחבה אין לומר שמדובר, כפי שטען הנתבע, בפגיעה של מה בכך שאינה מצדיקה פסיקת פיצוי כלל). התובעת עתרה לפיצוי, ללא הוכחת נזק, בסך של 140,000 ש"ח. בהקשר זה אבהיר תחילה, כי התובעת טענה כי היא זכאית לכפל פיצוי ללא הוכחת נזק לפי סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, מכיוון שמדובר בפרסומים שנעשו "בכוונה לפגוע". על מנת שפרסום ייחשב ככזה שנעשה "בכוונה לפגוע" נדרש, כי מדובר יהיה בפרסום שנעשה מתוך מטרה זדונית או כוונה מיוחדת לפגוע בתובע (ראו, רע"א 5022/13 **יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ**, פיסקה 8 (8.9.2013)). נסיבות כאלו לא מתקיימות בענייננו. ההתייחסות אל התובעת בפרסום הינה אגב הביקורת שביקש הנתבע להעביר על אודות הרכב המשלחת הישראלית לטקס חתימת "הסכמי אברהם". אינני סבור כי הנתבע ביקש לפגוע במכוון דווקא בתובעת. ניתן לומר כי הוא השתמש בה ובדמותה על מנת להעביר את הביקורת, אך כוונתו לא הייתה לפגוע בה באופן אישי, ומתוך מטרה זדונית (וכפי שציין הנתבע בעדותו, "היא [התובעת – ר' ג'] באה byproduct, היא באה על הדרך. היא בכלל לא הנושא. ואם היא נפגעה, אני ממש מתנצל. אני אומר את זה עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם" ; **תמליל**, עמ' 34, ש' 1-3). גם התובעת הסכימה ,למעשה, כי הפרסום היה על רקע "שנאה תהומית" של הנתבע לראש הממשלה, ולא כלפיה, והיא אישרה כי הנתבע כלל לא הכיר אותה באופן אישי (**תמליל**, עמ' 21, ש' 30-33).

22. לעניין גובה הפיצוי הראוי, ובשים לב לכך שאין מקום בענייננו לכפל פיצוי – אזכיר את מושכלות היסוד: מקובל לומר, כי הפיצוי בגין פרסום לשון הרע, נועד לקדם שלוש תכליות: זו התרופתית – שנועדה להשיב את מצבו של הנפגע לקדמותו; זו החינוכית-הרתעתית – שנועדה להעביר את המסר כי שמו הטוב של אדם אינו הפקר; וזו העונשית – הקשורה בכוונתו של המפרסם (עניין **בכרי**, פיסקה 74 לחוות-דעתו של כב' השופט (כתוארו אז) **י' עמית**). לפיכך, בקביעת הפיצוי בגין עוולת לשון הרע, על בית המשפט לשקול את היקף הפגיעה במעמדו של הניזוק, בהשפלה, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, מידת פגיעתו, בהתנהגות הצדדים ומידת הזהירות בה נקט המפרסם טרם ביצוע הפרסום (רע"א 4740/00 **אמר נ' יוסף**, פ"ד נה(5) 510, 525 (2001)).

23. בעניין זה, לצד החומרה יש להביא בחשבון את היקף הפגיעה בתובעת ובפרט בשים לב לפגיעה בה כאישה (ולאו דווקא כעובדת מדינה), מצירוף תמונה חושפנית, שנלקחה מדף ה"אינסטגרם" הפרטי שלה, תוך הוצאתה מהקשרה, למלל שבו יוחסה לה עבודה של "מטפלת" בשני בגירים, על כלל המשמעויות האפשריות שעשויות לנבוע מכך, שהיו ברורות גם לשורה ארוכה של גולשים שבחרו לצרף לפרסום תגובות בעלות אופי מיני בוטה (אשר הנתבע מצידו לא פעל להסרתם בזמן אמת, וגם לכך יש ליתן משקל). אבהיר, כי לשיטתי בהקשר זה אין נפקא מינא אם התובעת לא חסמה באותה עת גישה של כל אדם לדף ה"אינסטגרם" האישי שלה. עיקר הדגש, בהקשר זה, הוא בהוצאת התמונה מהקשרה המקורי, וזאת במטרה להפיץ את הפרסום ברבים ולהפוך אותו "ויראלי". בכך ביקש הנתבע להעצים את האפקט של הביקורת שביקש להשמיע כלפי הרכב המשלחת הישראלית, אך הוא עשה זאת "על גבה" של התובעת תוך הפצת רמיזות אישיות לגביה, ומבלי שציין בפרסום כי התובעת הינה עובדת ציבור בעלת תפקיד במשרד ראש הממשלה. עוד יש ליתן את הדעת, לצד החומרה, בהיקף התפוצה של הפרסום. לנתבע אלפי עוקבים ברשת החברתית "פייסבוק" והלה הסכים בעדותו כי הפרסום שותף למעלה מ-1,000 פעמים ולמעשה "תפס כאש בשדה קוצים" (**תמליל**, עמ' 31, ש' 4-9) ואף סיפר כי "זה קורה לי הרבה מאוד. כן. אני אדם מאוד פופולרי" (**שם**, ש' 10). היקף הפרסום משליך כמובן גם על היקף הפיצוי ראוי.

24. לצד זאת, בצד הקולה יש שורה של שיקולים העומדים מנגד. ראשית, הנתבע הביע לבסוף התנצלותו בפני התובעת (**תמליל**, עמ' 34, ש' 3-5) ומקובלת עלי עמדתו כי התובעת למעשה לא נתנה לו "צ'אנס" להתנצל שכן מיד עם תחילת ההתכתבות ביניהם הודיעה לו כי בכוונתה לתבוע אותו "בענק". כמו-כן, ואף שהמועד המדויק אינו ידוע, לא נסתרה טענת הנתבע כי מיד לאחר שהבין שהתובעת נפגעה – הסיר את הפרסום (לטענת הנתבע, הדבר נעשה "מזמן"; **תמליל**, עמ' 38, ש' 21-18). יוער, כי התובעת מצידה לא ידעה בעדותה להצביע על כל ראיה המלמדת כי ביקשה כלל מהנתבע שיסיר את הפרסום (ראו עדותה ב**תמליל**, עמ' 23, ש' 14-33). עוד יש ליתן את הדעת לטענת הנתבע בדבר האופן שבו התובעת עצמה מתבטאת ברשתות חברתיות באופן בוטה, פוגעני ולא ראוי (התובעת עצמה הסכימה בישיבת ההוכחות כי מדובר בהתבטאויות לא ראויות; **תמליל**, עמ' 24, ש' 25-39; עמ' 25, ש' 1). הפרסומים השונים של התובעת היו כה לא ראויים עד כדי כך שהוגשו נגדה על-ידי נציבות שירות המדינה, בגין פרסומיה, שתי קובלנות משמעתיות. בעקבות הקובלנה השנייה אף התפטרה התובעת משירות המדינה, בשלהי שנת 2023. רואים אנו, אם כן, כי התובעת בעצמה נוהגת להשתמש בפלטפורמות של רשתות חברתיות באופן בוטה ומשתלח. עניין זה משליך על גובה הפיצוי, שכן אין דומה עוצמתה של הפגיעה מושא הפרסום בתובעת, כמי שמפרסמת פרסומים כמפורט לעיל, בהשוואה לפגיעה האפשרית במי שאינו נוהג להתבטא באופן זה ברשתות חברתיות.

בנסיבות אלה יש מקום לפסוק לתובעת פיצוי אך אין מקום להעמידו על הסכום המירבי שהתבקש. באיזון בין השיקולים האמורים, מצאתי להעמיד את הפיצוי על סך 25,000 ש"ח. אשר להוצאות: התובעת זכאית, בין היתר, לאגרת המשפט בגין הסכום שלגביו התקבלה התביעה ולהחזר הוצאות בגין התייצבות לדיונים. אשר לשכר הטרחה: יש להביא בחשבון כי התובעת לא הוכיחה כי היא זכאית לכפל פיצוי בגין כוונה לפגוע וכי אין הצדקה לפסיקת מלוא הפיצוי שהתבקש בשל השיקולים השונים שנמנו לעיל.

25. אשר על כן, התביעה מתקבלת בחלקה, במובן זה שהנתבע ישלם לתובעת פיצוי על סך 25,000 ש״ח, בתוספת הוצאות משפט בסך 1,500 ש״ח ושכר טרחת עורך-דין בסך 6,000 ש״ח (כולל מע״מ). כל הסכומים ישולמו בתוך 21 ימים. במקרה של איחור יחולו הוראות חוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ״א-1961.

<u>המזכירות תמציא לצדדים את פסק-הדין ותסגור את התיק</u>.

ניתן היום, כ׳ שבט תשפ״ה, 18 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.

רון גולדשטיין, שופט